

PREZES

URZĘDU KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ

Warszawa, 27 września 2023 r.

NEXERA Sp. z o.o.
Al. Jana Pawła II 29
00-867 Warszawa

Postanowienie Nr DT.WOT.6171.272.2020.30

Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, w związku z art. 106 § 5 k.p.a. oraz art. 126 k.p.a. oraz w związku z art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 1648, z późn. zm.), zwanej dalej „Pt”,

umarzam w całości,

postępowanie administracyjne prowadzone w przedmiocie uzgodnienia, na podstawie przepisu art. 124 ust. 1b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 344, z późn. zm.), zwanej dalej „u.g.n.”, w zakresie urzędzeń łączności publicznej, projektu decyzji administracyjnej Starosty Nakielskiego znak: SWG.6821.3.2020.DSz, w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z części nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, położonej w obrębie Paterek, gmina Nakło nad Notecią, oznaczonej w ewidencji gruntów i budynków jako działka nr 321 o pow. 0,0597 ha, dla której Sąd Rejonowy w Nakle nad Notecią - IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr [REDAKCYJA] stanowiącej własność Jana Antoszaka (osoba zmarła), zwaną dalej „Nieruchomością”, poprzez udzielenie zezwolenia NEXERA Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie na założenie i przeprowadzenie przewodów i urzędzeń łączności publicznej, w postaci kanalizacji kablowej składającej z rur osłonowych 2xHDPE Ø40/3,7 mm oraz mikrokanalizacji światłowodowej 4xØ14/10 mm wraz z kablami światłowodowymi, zgodnie z załącznikiem mapowym stanowiącym integralną część projektu decyzji.

Uzasadnienie

Starosta Nakielski (zwany dalej „Starostą” lub „Organem”), przy piśmie przekazanym w dniu 24 listopada 2020 r. przez elektroniczną Platformę Usług Administracji Publicznej (dalej „ePUAP”), ID dokumentu: DOK74324616, na podstawie art. 124 ust. 1b u.g.n., przekazał do uzgodnienia Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (zwanego dalej „Prezesem UKE”) projekt decyzji znak: SWG.6821.3.2020.DSz, zwanej dalej „Projektem decyzji”.

Organ, przy piśmie z dnia 27 listopada 2020 r. znak: SWG.6821.3.2020.DSz (data wpływu: 7 grudnia 2020 r.) uzupełnił wniosek o uzgodnienie Projektu decyzji o poświadczone za zgodność z oryginałem akta przedmiotowej sprawy.

Z sentencji Projektu decyzji wynika, że Organ, na podstawie art. 124a w związku z art. 124 ust. 1, 1b i 2 u.g.n. oraz art. 49, art. 104 i art. 107 k.p.a. w związku z art. 33 ust. 1 i 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn.

Urząd Komunikacji Elektronicznej
Warszawa, ul. Giełdowa 7/9,
tel. 22 53 49 320, fax 22 53 49 327, platforma e-usług: pue.uke.gov.pl

Pismo wydane w formie dokumentu elektronicznego i podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym

Dz. U. z 2023 r. poz. 733, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą z dnia 7 maja 2010 r.”, po rozpatrzeniu wniosku NEXERA Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie (zwanej dalej „NEXERA”, „Wnioskodawcą” lub „Inwestorem”) z dnia 18 maja 2020 r. o wydanie decyzji ograniczającej korzystanie z Nieruchomości, zwanego dalej „Wnioskiem z dnia 18 maja 2020 r.”, zamierza orzec o:

- 1) ograniczeniu, na rzecz NEXERA, sposobu korzystania z Nieruchomości celem założenia i przeprowadzenia przewodów i urządzeń łączności publicznej, tj. na ułożenie na długości 6,7 m, głębokości około 0,8 m, kanalizacji kablowej składającej się z dwóch rur HDPE $\varnothing 40/3,7$ mm oraz pakietu mikrorur $4 \times \varnothing 14/10$ mm wraz z kablami światłowodowymi. Szerokość pasa strefy kontrolowanej 1 m (po 0,5 m od osi infrastruktury telekomunikacyjnej, zwanej dalej „Infrastrukturą”);
- 2) tym, że ograniczenie sposobu korzystania z części Nieruchomości polega w szczególności na zezwoleniu Wnioskodawcy na wejście na Nieruchomość oraz założenie i przeprowadzenie na Nieruchomości przewodów i urządzeń łączności publicznej, tj. na ułożenie na długości 6,7 m, głębokości około 0,8 m, kanalizacji kablowej składającej się z dwóch rur HDPE $\varnothing 40/3,7$ mm oraz pakietu mikrorur $4 \times \varnothing 14/10$ mm wraz z kablami światłowodowymi. Szerokość pasa strefy kontrolowanej 1 m (po 0,5 m od osi Infrastruktury, zgodnie z załączonym projektem przebiegu trasy linii kablowej, stanowiącej integralną część decyzji);
- 3) zobowiązaniu Wnioskodawcy do przywrócenia Nieruchomości do stanu poprzedniego, niezwłocznie po zakończeniu inwestycji oraz o tym, że w celu prawidłowego zabezpieczenia interesów właścicieli, Inwestor zobowiązany jest do poinformowania organu orzekającego oraz każdorazowego właściciela Nieruchomości lub osobę, która wykaże, iż przysługują jej inne prawa rzeczowe do Nieruchomości o terminie rozpoczęcia i zakończenia prac, oraz do przedłożenia Organowi dokumentacji pozwalającej na ustalenie stanu faktycznego na gruncie przed i po dokonaniu prac związanych z wykonaniem ww. opisanej inwestycji;
- 4) tym, że jeżeli przywrócenie Nieruchomości do stanu poprzedniego jest niemożliwe albo powoduje nadmierne trudności lub koszty, stosuje się odpowiednio przepis art. 128 ust. 4 u.g.n.;
- 5) tym, że uprawnienia przedsiębiorcy przesyłowego uzyskane na podstawie przedmiotowej decyzji są skuteczne wobec każdorazowego właściciela Nieruchomości. W celu zagwarantowania ich realizacji, zgodnie z art. 124 ust. 7 u.g.n., ostateczna decyzja o ograniczeniu sposobu korzystania z Nieruchomości, stanowi podstawę do dokonania wpisu w księdze wieczystej;
- 6) ogłoszeniu przedmiotowej decyzji w sposób zwyczajowo przyjęty poprzez:
 - wywieszenie na tablicy ogłoszeń Starostwa Powiatowego w Nakle nad Notecią ul. Gen. Henryka Dąbrowskiego 54, na okres 14 dni,
 - wywieszenie na tablicy ogłoszeń Wydziału Geodezji i Gospodarki Nieruchomościami Starostwa Powiatowego przy ul. Ks. P. Skargi 6, na okres 14 dni.

Prezes UKE, pismem z dnia 8 grudnia 2020 r. znak: DT.WOT.6171.272.2020.4 zwrócił się do Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią I Wydział Cywilny z prośbą o udzielenie informacji czy po zmarłym w dniu 24 listopada 1978 r. Janie Antoszaku zostało wszczęte lub zakończone postępowanie spadkowe. Prezes UKE, w związku z odpowiedzią ww. Sądu, udzieloną przy piśmie z dnia 23 grudnia 2020 r. sygn. akt I Ldz. 94/20 (data wpływu: 31 grudnia 2020 r.), zwrócił się, przy pismach z dnia 14 stycznia 2021 r. znak: DT.WOT.6171.272.2020.8,

Urząd Komunikacji Elektronicznej
Warszawa, ul. Giełdowa 7/9,
tel. 22 53 49 320, fax 22 53 49 327, platforma e-usług: pue.uke.gov.pl

Pismo wydane w formie dokumentu elektronicznego i podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym

DT.WOT.6171.272.2020.9, DT.WOT.6171.272.2020.10 oraz DT.WOT.6171.272.2020.11 odpowiednio do: I Wydziału Cywilnego, II Wydziału Cywilnego, XII Wydziału Cywilnego i XIV Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w Bydgoszczy, z prośbą o udzielenie informacji czy po zmarłym w dniu 24 listopada 1978 r. Janie Antoszaku zostało wszczęte lub zakończone postępowanie spadkowe. Analogiczne pismo z dnia 14 stycznia 2021 r. o znaku DT.WOT.6171.272.2020.12 zostało również wysłane do I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w Chodzieży. Z odpowiedzi udzielonych przez ww. Sądy wynika, że po Janie Antoszaku nie było prowadzone postępowanie spadkowe, w związku z powyższym stosownie do art. 113 ust. 7 u.g.n. Nieruchomość posiada nieuregulowany stan prawny w rozumieniu art. 113 ust. 6 u.g.n.

Pismem z dnia 15 marca 2021 r. znak: DT.WOT.6171.272.2020.26, Prezes UKE poinformował Inwestora o przysługującym mu, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a., prawie do zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a także do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, w terminie 7 dni od otrzymania pisma.

Wnioskodawca nie skorzystał z uprawnienia, o którym mowa powyżej.

Organ, przy piśmie przekazanym w dniu 7 maja 2021 r. poprzez platformę ePUAP, ID dokumentu: DOK88132194, przedłożył Prezesowi UKE decyzję Starosty z dnia 4 maja 2021 r. znak: SWG.6821.3.2020.DSz o umorzeniu postępowania administracyjnego, w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości, poprzez udzielenie zezwolenia Wnioskodawcy na założenie i przeprowadzenie urządzeń łączności publicznej, w postaci kanalizacji kablowej składającej z rur osłonowych 2xHDPE Ø40/3,7 mm oraz pakietu mikrorur 4xØ14/10 mm wraz z kablami światłowodowymi, z uwagi na wniosek NEXERA z dnia 15 marca 2021 r. w sprawie umorzenia przedmiotowego postępowania.

W związku z powyższym, Prezes UKE zważył, co następuje:

Stosownie do art. 206 ust. 1 Pt postępowanie przed Prezesem UKE toczy się na podstawie przepisów k.p.a. ze zmianami wynikającymi z Pt oraz ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. wynika, że właściciel, użytkownik wieczysty nieruchomości lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, jest obowiązany umożliwić operatorom, podmiotom, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 Pt oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., umieszczenie na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości, w szczególności instalowanie urządzeń telekomunikacyjnych, przeprowadzanie linii kablowych pod nieruchomością, na niej lub nad nią, umieszczanie tabliczek informacyjnych o urządzeniach, a także ich eksploatację i konserwację, jeżeli nie uniemożliwia to racjonalnego korzystania z nieruchomości, w szczególności nie prowadzi do istotnego zmniejszenia wartości nieruchomości. Zgodnie z art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., warunki korzystania z nieruchomości ustala się w umowie, która jest zawierana na piśmie w terminie 30 dni od dnia wystąpienia przez operatora z wnioskiem o jej zawarcie. Stronami umowy są z jednej strony operator, z drugiej strony właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym. W umowie ustalane są warunki korzystania z nieruchomości przez operatora, w celu zakładania i konserwacji urządzeń lub linii telekomunikacyjnych, jak również zasady odpłatności za korzystanie z tej nieruchomości. W myśl zaś art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.,

jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 3 (tj. terminie 30 dni od dnia wystąpienia przez operatora z wnioskiem o zawarcie umowy) nie zostanie zawarta umowa, stosuje się odpowiednio przepisy art. 124 i art. 124a u.g.n.

Art. 124 ust. 1 u.g.n. stanowi, że starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, może ograniczyć, w drodze decyzji, sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie wyraża na to zgody. Ograniczenie to następuje zgodnie z planem miejscowym, a w przypadku braku planu, zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Rozstrzygnięcie przez starostę sprawy o ograniczenie, w drodze decyzji, sposobu korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych urządzeń, w oparciu o przepis art. 124 ust. 1 u.g.n., wynika zatem z odesłania zawartego w przepisie art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Stosownie natomiast do art. 124 ust. 1b u.g.n., „W zakresie urządzeń łączności publicznej decyzję w sprawie zezwolenia wydaje się w uzgodnieniu z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej”.

Z art. 106 § 1 k.p.a. wynika natomiast, że jeżeli przepis prawa uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska przez inny organ (wyrażenia opinii lub zgody albo wyrażenia stanowiska w innej formie), decyzję wydaje się po zajęciu stanowiska przez ten organ.

W związku z powyższym, wskazać należy, iż w myśl przepisu art. 106 § 5 k.p.a., wyrażenie stanowiska przez organ następuje w procesowej formie postanowienia, na które służy stronie zażalenie.

Zgodnie z przepisem art. 126 k.p.a., „Do postanowień stosuje się odpowiednio przepisy art. 105, art. 107 § 2-5 oraz art. 109-113, a do postanowień, od których przysługuje zażalenie, oraz do postanowień określonych w art. 134 - również art. 145-152 oraz art. 156-159, z tym że zamiast decyzji, o której mowa w art. 151 § 1 i art. 158 § 1, wydaje się postanowienie”.

Prezes UKE podkreśla, że podstawowym celem postępowania administracyjnego jest załatwienie sprawy przez wydanie decyzji rozstrzygającej ją co do istoty, a więc skonkretyzowanie praw i obowiązków stron na podstawie obowiązującego stanu prawnego. Dopiero niemożność orzekania o istocie sprawy pozwala na umorzenie postępowania jako bezprzedmiotowego. W tym kontekście podnieść należy, że instytucja umorzenia postępowania administracyjnego została przewidziana w art. 105 k.p.a. Artykuł ten normuje dwie ogólne zasady umarzenia postępowania administracyjnego, pierwszą – dotyczącą działania organu administracyjnego z urzędu, ze skutkiem obligatoryjnego umorzenia postępowania administracyjnego, wobec jego bezprzedmiotowości (art. 105 § 1 k.p.a.) oraz drugą – obejmującą działania organu na wniosek strony, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte (art. 105 § 2 k.p.a.). Zaznaczyć przy tym należy, że o ile w pierwszym przypadku umorzenie postępowania jest obligatoryjne, o tyle w drugim pozostawione jest uznaniu organu administracyjnego.

Odnosząc się do wskazanej powyżej obligatoryjnej formy umorzenia postępowania administracyjnego, podnieść należy, że zgodnie z art. 105 § 1 k.p.a., gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części. Artykuł 105 § 1 k.p.a. obejmuje zatem dwie formy bezprzedmiotowości: pierwotną, gdy już w chwili wszczęcia postępowania nie istniał jakiś element stosunku administracyjnoprawnego i wtórną, gdy jakiś element stosunku administracyjnoprawnego przestał istnieć w toku postępowania.

W tym kontekście wskazać należy, że na stosunek administracyjnoprawny, składają się cztery elementy:

- norma prawna, która stosunek ten wyznacza,
- podmiot stosunku,
- przedmiot stosunku,
- sfera faktów mających znaczenie dla możliwości konkretyzacji stosunku.

Brak któregokolwiek z wyżej wymienionych elementów tego stosunku materialno-prawnego stanowi o bezprzedmiotowości postępowania (por. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 marca 1998 r., sygn. akt II SA 70/98, LEX nr 43205). Taki brak skutkuje bowiem tym, „ *iż nie można załatwić sprawy przez rozstrzygnięcie jej co do istoty*”. Decyzja umarzająca postępowanie z uwagi na jego bezprzedmiotowość jest „*orzeczeniem formalnym, kończącym postępowanie bez jego merytorycznego rozstrzygnięcia*” (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 kwietnia 2003 r., sygn. akt II SA 2225/01, Biuletyn Skarbowy 2003/6/25; podobnie Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 18 kwietnia 1995 r., sygn. akt SA/Łd 2424/94, ONSA 1996/2/80). Należy ponadto wskazać, że przesłanką umorzenia postępowania na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. jest bezprzedmiotowość postępowania „*z jakiegokolwiek przyczyny*”, czyli z każdej przyczyny powodującej brak jednego z elementów materialnego stosunku prawnego w odniesieniu do jego strony podmiotowej lub przedmiotowej (tak: uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 21 stycznia 1999 r., sygn. akt SA/Sz 1029/97, LEX nr 36139). Podobnie stwierdza doktryna: „*przyczyny, dla których sprawa będąca przedmiotem postępowania administracyjnego utraciła charakter sprawy administracyjnej lub nie miała takiego charakteru jeszcze przed wszczęciem postępowania mogą być różnorodnej natury.*” (A. Wróbel, Komentarz do art. 105 k.p.a., LEX).

Jak już wyżej wskazano, bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której mowa w art. 105 § 1 k.p.a., to brak przedmiotu postępowania. Tym przedmiotem jest zaś konkretna sprawa, w której organ administracji państwowej jest władny i jednocześnie zobowiązany rozstrzygnąć na podstawie przepisów prawa materialnego o uprawnieniach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu. Jak słusznie podniósł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 listopada 1995 r. (sygn. akt III ARN 50/95, OSNAPiUS 1996, nr 11, poz. 150), „*przesłanką obligatoryjnego umorzenia postępowania administracyjnego jest bezprzedmiotowość postępowania, co zobowiązuje właściwy organ administracji państwowej do ustalenia istnienia tej przesłanki. Powyższa przesłanka uzasadniająca podjęcie decyzji o umorzeniu postępowania w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a. niewątpliwie zachodzi wówczas, gdy brak jest przedmiotu żądania (sprawy administracyjnej), dla zrealizowania którego postępowanie zostało wszczęte, co organ powinien rozważyć w świetle przepisów prawa materialnego mającego zastosowanie w sprawie i ustalonego stanu faktycznego w dniu podejmowania decyzji*”.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UKE, przy załatwieniu niniejszej sprawy, uwzględnił w szczególności to, że *„decyzję o umorzeniu postępowania organ administracji państwowej wydaje zgodnie z art. 105 § 1 k.p.a. wówczas, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, w szczególności wówczas, gdy strona rezygnuje z ubiegania się o rozstrzygnięcie określonej treści, gdy przyznanie określonego uprawnienia stało się zbędne lub gdy organ administracyjny stwierdzi oczywisty brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpatrzenia sprawy”* (uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 września 2001 r., V SA 381/01, LEX nr 78917). Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 12 lutego 2008 r., sygn. akt II OSK 2042/06, LEX nr 394025), *„postępowanie może być bezprzedmiotowe z przyczyn prawnych - gdy okaże się, że nie ma normy prawnej udzielającej organowi administracji publicznej kompetencji do wydania decyzji administracyjnej, lub z przyczyn faktycznych - gdy okaże się, że nie ma okoliczności faktycznych uzasadniających według hipotezy normy prawnej kompetencję organu administracji publicznej do wydania decyzji administracyjnej”*.

Dodać również należy, iż w świetle orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego nie budzi wątpliwości, że wycofanie wniosku przez wnioskodawcę w toku postępowania administracyjnego skutkuje jego bezprzedmiotowością i podlega umorzeniu w trybie art. 105 § 1 k.p.a. Jak podkreślił bowiem Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 4 lutego 2011 r.: *„Powyższe wynika z faktu, że zgodnie z art. 61 § 1 k.p.a. postępowanie administracyjne wszczynają się na żądanie strony lub z urzędu. Jeżeli przepisy administracyjnego prawa materialnego stanowią, że w danej sprawie postępowanie administracyjne może zostać wszczęte wyłącznie na żądanie strony (zasada skargowości), to wówczas taki wniosek strony zakreśla ramy podmiotowe i przedmiotowe tego postępowania. Wnioskodawca domaga się bowiem od organu w określonej sytuacji faktycznej konkretyzacji w formie decyzji administracyjnej jego uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa materialnego. W przypadku, gdy postępowanie administracyjne może być wszczęte tylko na wniosek strony, cofnięcie wniosku przez jedyne wnioskodawcę lub wszystkich wnioskodawców oznacza, że przestaje istnieć przedmiot postępowania administracyjnego, ponieważ brak jest żądania uprawnionego podmiotu konkretyzacji jego praw lub obowiązków w określonych okolicznościach faktycznych. W takiej sytuacji organ administracji publicznej traci kompetencje do dalszego prowadzenia postępowania i wydania decyzji rozstrzygającej sprawę co do istoty wbrew woli wnioskodawcy, powinien więc umorzyć postępowanie na podstawie art. 105 § 1 k.p.a.”* (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lutego 2011 r., sygn. akt II OSK 246/10, LEX nr 1071218).

Za powyższą interpretacją Naczelny Sąd Administracyjny opowiedział się także w wyroku z dnia 4 sierpnia 2011 r., podnosząc, iż: *„Nie mieści się natomiast w dyspozycji przepisu art. 105 § 2 k.p.a. sytuacja, w której wnioskodawca składa wyraźne oświadczenie o wycofaniu wniosku. Na skutek wycofania wniosku przestaje istnieć element warunkujący nawiązanie stosunku materialnego, a organ prowadzący postępowanie pozbawiony wniosku strony nie może orzekać w sposób merytoryczny o żądaniu nieistniejącym. W przeciwnym razie zaistniałby przypadek, gdzie dalsze prowadzenie postępowania byłoby działaniem z urzędu, które w postępowaniach określanych jako wnioskowe, jest wyraźnie zakazane w art. 61 § 2 k.p.a. Wycofanie pierwotnie złożonego wniosku można porównać więc do niewyrażenia zgody na kontynuowanie postępowania wszczętego z urzędu przez organ w sytuacji, gdy przepis wymaga złożenia wniosku przez uprawniony podmiot. Jeżeli strona nie wyraża zgody na kontynuowanie wszczętego postępowania, to ustawodawca w treści art. 61 § 2 k.p.a. nie zobowiązuje organu do pytania o opinię pozostałych stron*

wszczętego procesu, tylko nakazuje umorzyć postępowanie na podstawie art. 61 § 2 i art. 105 § 1 k.p.a. Zatem cofnięcie wniosku powoduje powstanie obiektywnej okoliczności bezprzedmiotowości postępowania.” (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 sierpnia 2011 r., sygn. akt. I OSK 1397/10, LEX nr 1068393).

Stanowisko to zostało następnie potwierdzone w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 września 2011 r., w którym Sąd stwierdził, iż: *„Jeżeli bowiem jedyny wnioskodawca cofa wnioski i wnosi o umorzenie postępowania, które może być wszczęte i prowadzone tylko na wniosek, to wówczas ma zastosowanie art. 105 § 1 k.p.a., tj. zachodzi obiektywna przeszkoda - brak wniosku - do dalszego prowadzenia postępowania administracyjnego i musi być ono umorzone (Mariusz Kotulski, Kilka uwag o sposobach zakończenia postępowania administracyjnego. Casus z 2008 r., nr 1, str. 38). [...] Wycofanie więc przez stronę wniosku o wydanie decyzji i wszczęcie postępowania, a tym samym cofnięcie zgody na jego prowadzenie skutkuje jego bezprzedmiotowością, to zaś wymaga umorzenia postępowania na podstawie art. 105 § 1 k.p.a.”* (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 września 2011 r., sygn. akt II OSK 1339/10, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy należy wskazać, iż Starosta pismem z dnia 24 listopada 2020 r. wystąpił do Prezesa UKE, na podstawie art. 124 ust. 1b u.g.n., o uzgodnienie Projektu decyzji.

Ww. projektowane rozstrzygnięcie Starosty, poddane uzgodnieniu Prezesa UKE, zostało podjęte w ramach postępowania administracyjnego toczącego się przed Starostą, wszczętego na Wniosek z dnia 18 maja 2020 r.

Odnosząc się do współdziałania, którego dotyczy art. 106 k.p.a., jak wskazano powyżej, jest ono podejmowane przed załatwieniem sprawy przez wydanie decyzji. Organ współdziałający uczestniczy w czynnościach już prowadzonego postępowania administracyjnego (w sprawie zawistej przed innym organem), uczestnicząc w załatwieniu sprawy, której ono dotyczy, przez wyrażenie stanowiska w zakresie swojej właściwości. *„Organ współdziałający nie będzie organem prowadzącym postępowanie w samodzielnej, odrębnej sprawie administracyjnej. Jest on powołany do zajęcia stanowiska w sprawie administracyjnej, która jest już zawista przed jakimś organem administracji publicznej, a jego stanowisko jest zajmowane przez wydanie postanowienia, które nie załatwia zawistej sprawy administracyjnej, albowiem ani nie rozstrzyga o jej istocie, ani jej nie kończy w instancji administracyjnej; jego stanowisko wyrażone w formie postanowienia rozstrzyga co do sprawy niemającej bytu samodzielnego, bo związanej ze sprawą główną”* (tak; B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Wyd. 17, Warszawa 2021, Legalis).

Podobne stanowisko zajął Naczelny Sąd Administracyjny, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 czerwca 2009 r. (sygn. akt II OSK 908/08, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych) podkreślił, że *„Prawidłowym jest tym samym stanowisko Sądu pierwszej instancji, że postępowanie, o którym mowa w art. 106 k.p.a., mimo że jest tzw. postępowaniem wpadkowym, toczy się według ogólnych przepisów postępowania. (...) Tak więc, skoro postępowanie uzgadniające, co trafnie w tym zakresie też wywodzi organ wnoszący kasację, jest częścią postępowania głównego, mają do tegoż postępowania zastosowanie także przepisy art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a., jak również art. 10 k.p.a., gwarantujące czynny udział strony w każdym stadium postępowania, w tym także w postępowaniu opiniującym (por. wyrok NSA z dnia 30 grudnia 1999 r., IV SA 1695/97, LEX nr 45131)”*.

W świetle powyższego należy uznać, że niniejsze postępowanie uzgadniające prowadzone przez Prezesa UKE na podstawie art. 106 § 1 k.p.a. w związku z art. 124 ust. 1b u.g.n.

w związku z art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. nie jest postępowaniem samodzielnym, odrębnym od postępowania administracyjnego toczącego się przed Starostą, wszczętego na Wniosek z dnia 18 maja 2020 r. Postępowanie uzgodnieniowe ma charakter pomocniczego stadium postępowania w sprawie załatwianej przez Starostę w drodze decyzji administracyjnej, czyli w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z części Nieruchomości, poprzez udostępnienie Nieruchomości NEXERA w celu założenia i przeprowadzenia przez Nieruchomość przewodów i urządzeń łączności publicznej, w postaci kanalizacji kablowej wraz z zaciągniętym do niej kablami światłowodowymi. Tym samym stwierdzić należy, że niniejsze postępowanie toczące się przed Prezesem UKE jest tylko elementem postępowania głównego prowadzonego przez Starostę. W kontekście powyższego, Prezes UKE wskazuje, że w dniu 4 maja 2021 r. Starosta wydał decyzję znak: SWG.6821.3.2020.DSz, którą umorzył jako bezprzedmiotowe postępowanie administracyjne wszczęte na Wniosek z dnia 18 maja 2020 r., w przedmiocie ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości, w związku z wnioskiem NEXERA z dnia 15 marca 2021 r. o umorzenie przedmiotowego postępowania.

W tym miejscu należy wyjaśnić, iż Wnioskodawca, występując do Starosty z żądaniem ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości domagał się przyznania mu przez Starostę konkretnego uprawnienia (tj. zgody na umieszczenie na Nieruchomości kanalizacji kablowej wraz z zaciągniętymi do niej kablami światłowodowymi, jak również nałożenia na niego konkretnych obowiązków związanych z tym uprawnieniem). Wycofanie przez Inwestora Wniosku z dnia 18 maja 2020 r. oznacza odstąpienie NEXERA od żądania wydania przez Organ decyzji ograniczającej sposób korzystania z Nieruchomości, poprzez udostępnienie Inwestorowi Nieruchomości w celu wybudowania na niej kanalizacji kablowej wraz z kablami światłowodowymi.

Mając na uwadze powyższe rozważania, należy stwierdzić, że wydanie decyzji z dnia 4 maja 2021 r. znak: SWG.6821.3.2020.DSz, umarzającej postępowanie główne przed Starostą w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości, czyni bezprzedmiotowym postępowanie uzgodnieniowe toczące się przed Prezesem UKE. Jak już zostało podniesione powyżej postępowanie uzgodnieniowe jest postępowaniem niesamodzielnym, stanowiącym elementem postępowania w przedmiocie ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości. Jeżeli zatem Organ umorzył postępowanie główne z powodu jego obiektywnej bezprzedmiotowości z uwagi na wycofanie przez Inwestora Wniosku z dnia 18 maja 2020 r., to Prezes UKE nie posiada kompetencji do dalszego prowadzenia niniejszego postępowania i wydania postanowienia uzgadniającego Projekt decyzji. Zaistniała więc obligatoryjna przesłanka z art. 105 § 1 k.p.a., skutkująca koniecznością umorzenia w całości tego postępowania.

Prezes UKE w tym miejscu wskazuje także, że właściwą formą umorzenia postępowania w niniejszej sprawie jest postanowienie. Powyższe potwierdza wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 grudnia 2011 r. (sygn. akt II OSK 1960/10, LEX nr 1134714), w którym czytamy, że *„Niezależnie od treści rozstrzygnięcia organu uzgadniającego jego forma to postanowienie. Forma ta będzie tym samym właściwa również dla rozstrzygnięcia umarzającego postępowanie uzgadniające w sytuacji, gdy brak jest podstawy prawnej do uzgodnienia przez organ inspekcji sanitarnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”*.

Mając na uwadze powyższe, Prezes UKE orzekł, jak w sentencji.

POUCZENIE

Niniejsze postanowienie strona może zaskarżyć w drodze wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, skierowanego do Prezesa UKE w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia (art. 106

§ 5 w związku z art. 127 § 3, art. 141 § 2, art. 144 k.p.a. oraz art. 206 ust. 1 Pt), albo wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie bez skorzystania z prawa zwrócenia się do Prezesa UKE z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wnosi się za pośrednictwem Prezesa UKE w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia postanowienia, na podstawie art. 3 § 2 pkt 2, art. 13 § 2, art. 50 § 1, art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 259, z późn. zm., zwanej dalej „Ppsa”).

Od skargi na niniejsze postanowienie, wszczynającej postępowanie przed sądem administracyjnym, pobiera się wpis stały w wysokości 100 zł, na podstawie § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 535) w związku z art. 230 Ppsa.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie prawa pomocy stosownie do przepisów Działu V Rozdział 3 Ppsa.

z up. Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej
Dyrektor Departamentu
Techniki

Tomasz Karamon

Otrzymuje:

NEXERA Sp. z o.o.
Al. Jana Pawła II 29
00-867 Warszawa

Do wiadomości:

Starosta Nakielski
ul. Gen. H. Dąbrowskiego 54
89-100 Nakło nad Notecią